

[Statsministeren]

uanset om de nu er 10, 15 eller 20 år gamle, også i tilfælde af fundamentale overenskomstindgreb holder, indtil formålet er nået og pengene er nået ud til de lønmodtagere, de skal nå, når disse er kommet til skelsår og alder.

Så vil jeg sige helt upolemisk: Jeg tror, at diskussionen om arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet enten kan udvikle sig til: Går du ind for, eller går du ikke ind for, at arbejdsgiverne skal have ret til at lede og fordele arbejdet? Det fører jo ikke til så meget, eller også kan den udvikle sig til: Hvordan får vi den størst mulige dynamik i danske virksomheder, det bedst mulige samspil mellem medarbejdere og ledere i det daglige og i de økonomiske og komplicerede længerevækkende beslutninger? Det er det, der er det interessante. Vi ved jo, hvor forskellige holdningerne er. Jeg tror på, at vi kan nå resultater via den åbne dialog, vi har taget fat på.

Jeg vil så erklære mig uenig med fru Anne Birgitte Lundholt, når hun giver udtryk for, at vi har behandlet danske aktionærer skammeligt – jeg tror, det var det udtryk, der blev brugt – som led i vores skattereform. Det er lidt det samme, som jeg var inde på før, at det er helheden, der tæller; det er ikke hjørnet. Jeg tror, det er klogt, når vi skal vurdere skattereforens konsekvenser for aktionærer og virksomheder, at vi tager alle sider af skattereforens samlede virkninger for virksomhederne med. Så får vi det rigtige billede, og så er aktionærene faktisk rimelig godt stillet – ligesom virksomhederne er det – under skattereforenen.

Jeg vil sige til hr. Helge Sander, at hr. Helge Sander måske reagerer lidt på rygmarven i den vigtige debat, vi har. Det var ikke det mest fremsynede synspunkt, jeg hørte heroppefra. Det var desværre lidt forudsigt, da der blev refereret til den gamle Sovjetunionen, som jo er noget, vi for længst har lagt bag os, og som forhåbentlig aldrig nogen sinde kommer igen. Når der nu er lagt op til lidt debat om det, synes jeg godt, jeg vil respondere og erklære mig enig med hr. Holger K. Nielsen i, at der ikke er noget formål i – fornuftsbetonet vel at mærke – sådan at pådutte det ene eller det andet parti stor forkærlighed for et Sovjetimperium, som alle de nuværende partier i Folketinget for længst har taget afstand fra – og har gjort det i al den tid, vi har arbejdet her.

Når det gælder forøgelsen af investeringsloftet for LD, ATP og pensionskasser fra 25 pct. til 35 pct., anser jeg det ikke for noget problem, men for en god løsning, der længe har været behov for. Jeg vil sige til hr. Helge Sander, at jeg ikke kender en eneste dansk virksomhed, der har modtaget pensionskassemidler som investering i deres virksomhed, der har sagt: Det havde vi helst været foruden. Eller: Det har været et stort problem for os. Eller: Det har ikke været en positiv oplevelse. Jeg kender kun eksempler på, at dette samarbejde rent faktisk fungerer fremragende og er til gavn både for pensionskasser og for virksomheder, men jeg hører gerne, om der skulle være andre meninger om det; jeg tror det ikke.

Hr. Poul Nødgaard talte om medarbejderaktier, både gode sider og mindre gode sider. Jeg oplevede et konkret eksempel forleden, kan jeg fortælle hr. Poul Nødgaard, på en virksomhed, oven i købet et lille pengeinstitut i Jylland, som gerne ville give alle medarbejdere en aktie. Her så jeg et lillebitte eksempel på, at det kunne alle medarbejdere også godt få, men rengøringsassistenten på deltid kunne ikke få det, fordi aktien udgjorde for stor en andel af indkomsten. Det får vi rettet op på. Jeg vil blot med dette lille eksempel sige, at her skal vi naturligvis være – og det er jeg i hvert fald – positivt indstillet over for, at der sker en rimelig inddragelse af medarbejdernes interesse i virksomheden, også på aktiesiden. Her møder man bestemt ikke nogen modvillighed fra mig og heller ikke fra regeringen.

Hr. Ole M. Nielsen refererede i en lille dialog til de mere negative sider, vi oplevede i 1980'erne. Der blev nævnt både gulddrenge og flippere, og jeg synes, at hr. Ole M. Nielsen med disse betegnelser vel meget godt signalerede nogle af de tendenser, vi så i 1980'erne, især i den sidste halvdel, men også i midten, tendenser til, at succesen i erhvervslivet blev præstationen dette år eller året forud, og succesen i erhvervslivet blev symboler på netop den sammenfatning, hr. Ole M. Nielsen gav om gulddrenge og guldflippere. Den tid er heldigvis ved at klinge af, og vi er ved at nå over i en tid med dialog, samtale, inddragelse af medarbejdere og langsigtet tænkning i den internationale verden, vi lever i.

Fru Charlotte Enevoldsen gjorde ligesom fru Lone Dybkjær meget ud af det fundamen-